

Arrest

nr. 141 050 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen dateren van 27 maart 2013 en werden aan verzoeker betekend op 2 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Zakho (Irak) op (...) 1989.

Op 17 november 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in die op 19 juli 2006 werd afgesloten met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) houdende de bevestiging van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing werd door verzoeker een beroep ingediend bij de Raad van State.

Op 28 maart 2007 werd door verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3° lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) ingediend.

Op 11 februari 2008 besliste de gemachtigde om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 12 443 van 10 juni 2008 werd verzoekers beroep verworpen.

Op 3 maart 2008 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dieneinde.

Op 30 april 2008 werd een beslissing tot verlenging van opsluiting genomen.

Op 15 mei 2008 diende verzoeker een beroep tot invrijheidsstelling in bij de raadkamer te Tongeren. Bij beschikking van 20 mei 2008 werd het verzoek afgewezen als ongegrond.

Op 27 mei 2008 werd verzoeker vrijgesteld met een termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 2 juni 2008 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 19 augustus 2008 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 18 650 van 14 november 2008 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd heeft. Tegen voormeld arrest van 14 november 2008 diende verzoeker een cassatieberoep in, dat niet toelaatbaar werd verklaard op 8 januari 2009 door de Raad van State bij beschikking nr. 3.773.

Op 23 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2009 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Er werd een ambtenaar-geneesheer aangesteld.

Op 9 november en op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvullend medisch attest in.

Op 13 januari 2010 heeft de ambtenaar-geneesheer een advies verstrekt, waaruit blijkt dat er volgens hem geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bij arrest nr. 203.661 van 5 mei 2010 heeft de Raad van State verzoekers beroep gericht tegen de beslissing van het CGVS van 25 januari 2006 verworpen.

Op 14 juli 2010 verklaarde de gemachtigde dat verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 23 oktober 2008 en 9 juni 2009, ongegrond. Hij gaf eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Beiden werden verworpen bij arrest nr. 50 443 van 28 oktober 2010.

Bij schrijven van 25 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2011 werd ingediend en op 03.06.2012, 23.09.2012 en 10.03.2013 werd aangevuld door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16.11.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier zijn leven heeft uitgebouwd, werkbereid zou zijn en in zijn eigen onderhoud zou willen voorzien, sociale banden heeft, bereid zou zijn om belastingen te betalen, Nederlands spreekt en ter staving een deelcertificaat, een bewijs van het volgen van twee modules Nederlands en aanbevelingsbrieven van leerkrachten van de Open School voor Volwassenen voorlegt, een inburgeringscursus gevolgd heeft en ter staving een attest voorlegt en dat hij steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 17.11.2005, die afgesloten werd op 19.07.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 02.06.2008 diende hij een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 14.11.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan acht maanden voor de eerste en ongeveer vijf en een halve maand voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en om evidente redenen niet zou kunnen terugkeren naar Irak. Hij heeft echter niet aan de hand van concrete elementen aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere vermelding dat hij zich in een prangende situatie bevindt en niet kan terugkeren kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene stelt dat hij bereid is een en ander persoonlijk te komen toelichten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art.9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met L. G., die de Belgische nationaliteit bezit. Ter staving van hun relatie legt hij een schrijven voor van zijn vriendin, passages uit haar dagboek en meerdere foto's. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Eveneens op 27 maart 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van H. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Op 5 april 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 17 oktober 2014 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 17 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing, houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het EVRM en stipt aan dat het om een herhaald bevel gaat.

In casu voert verzoeker inderdaad een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Deze verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en vereist een onderzoek ten gronde van het desbetreffende middel.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling van de Raad. Het feit dat het een herhaald bevel betreft, doet hieraan geen afbreuk.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel alsook van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen. De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven. Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

et bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. " (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds november 2005 geen buitengewone omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de twee opeenvolgende asielaanvragen van verzoeker en dat de duur van de twee asielprocedures tezamen (circa 13 en een halve maand) niet als onredelijk lang kan worden beschouwd ; en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoeker en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit een uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering :

("De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16.11.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier zijn leven heeft uitgebouwd, werkbereid zou zijn en in zijn eigen onderhoud zou willen voorzien, sociale banden heeft, bereid zou zijn om belastingen te betalen, Nederlands spreekt en ter staving een deelcertificaat, een bewijs van het volgen van twee modules Nederlands en aanbevelingsbrieven van leerkrachten van de Open School voor Volwassenen voorlegt, een inburgeringscursus gevolgd heeft en ter staving een

attest voorlegt en dat hij steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980..."

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 27 maart 2013 blijkt dat verweerder met in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 27 juli 2011 en navolgende schrijvens dd. 3 juni 2012, dd. 23 september 2012 en dd. 10 maart 2013 (actualisaties) zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten dd. 27 juli 2011, dd. 3 juni 2012, dd. 23 september 2012 en dd. 10 maart 2013 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoeker verhinderen in zijn land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om naar Irak terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het buitengewoon karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder zijn vlucht uit Irak omdat hij daar dreigt het slachtoffer te worden van vervolgingen ; zijn jarenlang verblijf in België ; zijn verregaande integratie in het land ; zijn werkwillegheid en zijn duurzame relatie met mevrouw L. G. die de Belgische nationaliteit heeft etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr 117 713 dd 31/03/2003.)

schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Verzoeker bracht voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert november 2005 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt. Daarom dat een machtiging tot verblijf in België voor verzoeker een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is. Gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten in zijn verzoekschrift dd. 27 juli 2011 en de navolgende actualisaties dd. 3 juni 2012, dd. 23 september 2012 en dd. 10 maart 2013, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo stelt de gemachtigde dat de elementen van integratie zoals onder meer het feit dat verzoeker hier zijn leven heeft opgebouwd, werkbereid is, in zijn onderhoud wil voorzien, Nederlands spreekt enz. elementen zijn die veeleer het voorwerp uitmaken van een onderzoek ten gronde. De gemachtigde vervolgt dat het zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving verwacht wordt en dat de asielprocedure niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Hij stipt aan dat de prangende humanitaire situatie op grond waarvan verzoeker om evidente redenen niet zou kunnen terugkeren niet met concrete elementen wordt aangetoond. Wat betreft de relatie van verzoeker met Mw. L. G, stelt hij tot slot dat de verplichting tijdelijk terug te keren om een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat met het gewaarborgde recht op gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aanvaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

§2 [...]”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift en in de aanvullingen zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk voldoende en op redelijke wijze in overweging heeft genomen. De gemachtigde had volgens verzoeker het geheel van argumenten moeten beoordelen die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen. Hij meent dat het onvoldoende is gebeurd nu de gegevens niet op een redelijke wijze werden in acht genomen. Verzoeker meent dat op afdoende wijze de verregaande integratie werd aangetoond, zodanig dat een verblijfsmachtiging een redelijke oplossing is. Gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten zou de gemachtigde niet in redelijkheid tot de door hem genomen beslissing kunnen komen zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde geen objectieve beoordeling zou gemaakt hebben van alle individuele elementen aangehaald in zijn aanvraag en in de actualisaties, laat hij volkomen na te preciseren met welk van de aangevoerde elementen de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze rekening zou gehouden hebben. Ook wat betreft het argument als zouden de gegevens zowel afzonderlijk als in hun geheel niet op een redelijke wijze in acht genomen zijn, heeft de Raad er het raden naar waarom de beoordeling van de gemachtigde volgens verzoeker onredelijk is. Waar verzoeker nog aanstipt dat gezien het continue verblijf sedert november 2005 en de verregaande integratie het toekennen van een verblijfsmachtiging de redelijke oplossing zou geweest zijn, gaat verzoeker eraan voorbij dat in deze fase van de procedure de gegrondheid van de verblijfsmachtiging nog niet aan de orde is, doch wel de vraag of er omstandigheden zijn die het zeer moeilijk maken om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post bevoegd voor zijn verblijfplaats in het buitenland.

De Raad van State interpreteerde deze omstandigheden als volgt: *“als typische buitengewone omstandigheden [kunnen] onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769.) De Raad moet vaststellen dat verzoeker noch in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in een van de drie actualisaties bij zijn uiteenzetting aangaande de buitengewone omstandigheden heeft gewezen op de situatie van burgeroorlog in Irak, noch heeft gewezen op de eventuele afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post, noch op eventuele vervolging in het herkomstland, noch op een van de andere bij wijze van voorbeeld hierboven opgesomde elementen. Waar verzoeker in het verzoekschrift wel zijn vervolging in Irak aanhaalt, moet de Raad aanstippen dat het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij arrest nr. 18 650 van 14 november 2008 en dat het

cassatieberoep hiertegen ontoelaatbaar werd verklaard door de Raad van State. Verzoeker haalt geen nieuwe elementen aan die, hadden zij voorgelegd aan de Raad, tot een andere beoordeling hadden kunnen aanleiding geven. Het onafgebroken verblijf sedert 2005 en de verregaande integratie kon de gemachtigde op redelijke wijze niet beschouwen als buitengewone omstandigheden die aantonen dat het heel moeilijk is de aanvraag te doen bij de bevoegde diplomatieke post.

De Raad kan op grond van de argumentatie van verzoeker niet concluderen dat de gemachtigde zou uitgegaan zijn van incorrecte gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Uit verzoekers aanvraag bleek dat hij een hechte liefdesrelatie onderhoudt met mejuffrouw L. G., van Belgische nationaliteit. In zijn navolgend schrijven dd. 10 maart 2013 zette verzoeker dienaangaande het volgende uiteen :

“Tijdens zijn verblijf in België is verzoeker een relatie begonnen met L. G. van Belgische nationaliteit. Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven. Verzoeker heeft met zijn vriendin Lisa een onderlinge hechte band. Verzoeker en Lisa willen hun toekomst met elkaar in België verder uitbouwen. De huidige onduidelijke situatie van verzoeker maakt dit voor hen totaal onmogelijk. Bovendien is het voor verzoeker en L. G. praktisch gezien totaal onmogelijk om een (liefdes)leven in Irak te hebben.

Verzoeker en zijn vriendin wensen enkele foto's bij huidig schrijven toe te voegen die een bewijs vormen van hun onderlinge hechte liefdesrelatie alsook diverse passages uit het dagboek van Lisa. Lisa heeft ook een openhartige brief opgesteld waarin zij Uw diensten vurig verzoekt om de partner van haar leven, die zij in verzoeker ziet, een verblijfsvergunning te willen geven zodat zij beiden samen aan hun toekomst kunnen werken. Deze foto's, de passages uit het dagboek van Lisa en de openhartige brief spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan aangaande de hechtheid en oprechtheid van de relatie tussen verzoeker en zijn vriendin.

Door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 maart 2013 (bijlage 13) , schendt verweerder ontegensprekelijk de bepalingen van artikel 8 EVRM. De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de diepe, harmonieuze, sociale en affectieve (liefdesrelatie met L. G.) banden die verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst in november 2005 zou terzake een maatregel uitmaken die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissing van niet-ontvankelijkheid dd. 24 maart 2013 alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 maart 2013 te worden vernietigd.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* blijkt op afdoende wijze uit de talrijke stukken die gevoegd werden in de derde actualisatie, dat verzoeker een effectief beleefde voldoende hechte relatie heeft met zijn vriendin Mw. L.G.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, zodat volgens het Europees Hof voor de Mensenrechten (hierna verkort het EHRM) moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu moet de Raad vaststellen dat het gezinsleven dat verzoeker heeft ontwikkeld met zijn vriendin onbetwist heeft plaats gevonden in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Bovendien moet de Raad vaststellen dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er enkel sprake was van een feitelijke relatie van amper 10 maanden. De Raad moet zich bij de beoordeling van de bestreden beslissing immers plaatsen op het ogenblik van die beslissing, ook al heeft de vriendin van verzoeker aan de Raad in een vraag tot versnelling van de procedure verklaard dat zij reeds veel langer samen zijn. Ook al kan de gemachtigde niet bijgetreden worden waar hij stelt dat verzoeker stappen had moeten nemen om zijn verblijf in regel te stellen met de procedure op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gezien de jonge leeftijd

van zijn Belgische vriendin, toch is het weliswaar zo dat een tijdelijke terugkeer naar de bevoegde post in het buitenland teneinde de aanvraag in te dienen geen relatiebreuk moet betekenen. *In casu* kunnen om die redenen in hoofde van de gemachtigde geen positieve verplichtingen worden weerhouden, noch een disproportionaliteit met het nagestreefde doel zoals verzoeker aanvoert.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES